

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Alexandrem Krysem v právní věci žalobkyně **G.R.**, zastoupené JUDr. Veronikou Vlkovou, advokátkou se sídlem Karlovy Vary, T.G. Masaryka 53, proti žalovanému **Krajskému ředitelství policie Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 386/100, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.5.2012, č.j. DN/2011, N5334388,

t a k t o:

- I. Žaloba se o d m í á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ň ě n í

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1.5.2012, č.j. DN/2011, N5334388, kterým jí byla v blokovém řízení uložena pokuta ve výši 1.000 Kč za to, že v Karlových Varech dne 1.5.2012 v „11:50 hodin, ul. Mariánskolázeňská x Mírové nám., při jízdě křížovatkou nedala přednost vozidlu na hl. pozemní komunikaci“, čímž se měla dopustit přestupku podle § 22 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), resp. § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 téhož zákona.

Podle § 103 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), kdykoli za řízení přihlíží soud k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení).

Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 29.12.2004, č.j. 6 As 49/2003-46 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), dospěl k závěru, že žaloba směřující proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, je nepřipustná. Rozsudek Nejvyššího správního soudu byl publikován pod č. 505 v č. 4/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu s právní větou: „pokud soudní řád správní označuje za nepřipustnou žalobu proti správnímu rozhodnutí, vůči němuž žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky [§ 68 písm. a) s. ř. s.], tím spíše (a *minori ad maius*) musí být nepřipustná žaloba proti rozhodnutí (zde: rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích), které bylo vydáno v důsledku souhlasu účastníka řízení, a tedy jeho vědomého rozhodnutí, že přestupek nebude projednáván v řízení, jehož předmětem by bylo skutkové i právní posouzení jeho jednání“. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nebylo dosud jeho pozdější judikaturou překonáno, když jím zaujatý závěr se nestal předmětem rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.

Soud se se závěrem Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje, neboť zcela ctí zásadu vymezenou v ustanovení § 5 s.ř.s., tj. že ve správním soudnictví se lze domáhat ochrany práv jen po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon. Podle § 84 odst. 2 zákona o přestupcích se nelze proti uložení pokuty v blokovém řízení odvolat. Přistoupí-li tudíž někdo na vyřízení přestupku v blokovém řízení, vzdává se práva podat proti rozhodnutí o uložení pokuty, tj. práva podat řádný opravný prostředek. U takovéto osoby pak lze jen stěží hovořit o tom, že před podáním žaloby vyčerpala řádné opravné prostředky, když se jediného řádného opravného prostředku o své vůli vzdala.

Jak vyplývá z části B pokutového bloku, který žalobkyně připojila k žalobě a který spolu se spisovým materiálem soudu předložil i žalovaný, žalobkyně tuto část bloku podepsala, a to pod textem, ve kterém bylo výslovně uvedeno, že proti uložení pokuty se nelze odvolat. Text zněl doslovně takto: „*Proti uložení této pokuty se nelze odvolat*“. Nejen tudíž z textu zákona, vycházejíc ze zásady, že neznalost zákona neomlouvá, tak přímo z textu části B pokutového bloku žalobkyni muselo být objektivně zřejmé, že se podpisem pokutového bloku vzdává práva odvolání, jako jediného řádného opravného prostředku.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. soud usnesením odmítne žalobu, jestliže je podle s.ř.s. nepřípustná. Žaloba je nepřípustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného (§ 68 písm. a) s.ř.s.).

Žalobkyně v řízení před správním orgánem nevyčerpala řádné opravné prostředky, když se práva odvolání o své vůli vzdala, a rozhodnutí správního orgánu nebylo na újmu jejích práv změněno k opravnému prostředku jiného, a proto soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. ve spojení s § 68 písm. a) s.ř.s.

Pokud jde o odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.9.2011, č.j. 8 As 69/2011-40, je nezbytné konstatovat, že závěry v tomto rozsudku uvedené nejsou aplikovatelné na případ žalobkyně. Skutkově se totiž jednalo o situaci odlišnou od případu žalobkyně. V případě souzeném Nejvyšším správním soudem žalobce tvrdil, že „*ačkoliv nesouhlasil s tvrzením policie, že spáchal dopravní přestupek, přítomný policista začal sepisovat blok na pokutu. Po žalobcově vysvětlování policista zavřel pokutové bloky, vrátil mu doklady a nechal jej odjet. Žalobce nezaplatil žádnou finanční částku, nebyla mu předána žádná složenka a domnívá se, že ani nepodepisoval žádný doklad. Z uvedeného plyne, že nebyly splněny podmínky blokového řízení, neboť nesouhlasil se zaviněním, přestupek nebyl spolehlivě zjištěn a žalobce nebyl ochoten pokutu zaplatit*“. Současně s tím byla ve správním i soudním spise založena část B pokutového bloku, na které chyběl podpis žalobce.

Nejvyšší správní soud v bodě 9 rozsudku uvedl, že „*že rozhodnutí v blokovém řízení je vydáno až vystavením pokutového bloku (bloku na pokutu na místě nezaplacenou) a jeho podpisem obviněným z přestupku. Teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích*“. Odkazem na tento závěr je pak logické, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, když nebylo vůbec zřejmé, zda napadeným rozhodnutím byla či nebyla uložena pokuta v blokovém řízení, když zde nebyl důkaz o tom, že žalobce část B pokutového bloku

podepsal, resp. jednoznačně potvrdil naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích.

V nyní souzeném případě žalobkyně část B pokutového bloku podepsala, tuto skutečnost sama potvrdila a soud tuto skutečnost ověřil taktéž vyžádáním spisového materiálu od žalovaného. Nebyla zde tudíž pochybnost o tom, zda napadeným rozhodnutím byla či nebyla uložena pokuta v blokovém řízení. Žalobkyně svým podpisem stvrdila svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrdila naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích. Tvrdí-li nyní žalobkyně něco jiného, jsou skutečnosti jí uváděné v rozporu s jednoznačným projevem její vůle stvrzeným jejím podpisem, a proto k těmto skutečnostem nelze přihlížet.

Pokud jde o námitku žalobkyně o „*nicotnosti*“ napadeného rozhodnutí z důvodu, že na něm „*není uvedeno jméno, příjmení a funkce oprávněné osoby*“, „*není zřejmé, které oddělení Policie ČR takto rozhodlo*“ a že „*jméno žalobkyně je velmi špatně čitelné*“, je nezbytné konstatovat, že se obsahově o skutečnou námitku nicotnosti napadeného rozhodnutí nejedná. Nicotnost je tradičně spojována pouze s natolik zásadními vadami, pro jejichž existenci nelze vůbec hovořit o tom, že se v daném případě jedná o správní rozhodnutí. Existenci takové vady žalobkyně vůbec netvrdila. Ostatně, jak vyplývá z návrhu výroku rozsudku soudu, prohlášení nicotnosti napadeného rozhodnutí se ani nedomáhala. Na napadeném rozhodnutí je uveden správní orgán, který jej vydal, tj. Policie České republiky, zřejmá je i osoba a funkce oprávněné osoby, kdy na části A pokutového bloku je uvedeno jméno, příjmení i hodnost zakročujícího policisty, a ač psáno ručně, je z obou částí pokutového bloku tiskacím písmem seznatelné, komu byla pokuta uložena. Žalobkyně byla tiskacím písmem označena nejen jménem a příjmením, nýbrž také datem narození, které je shodné s datem narození uvedeným v žalobě.

Zcela na závěr soud uvádí, že ač se žalobkyně v žalobě označila za G.R., vycházel soud z toho, že se jedná o pouhou chybu v psaní, když z připojené plné moci tak spisového materiálu žalovaného vyplývá, že správné příjmení žalobkyně je R. Proto soud v úvodu usnesení žalobkyni označil tímto příjmením, aniž by žalobkyni vyzýval k odstranění vady žaloby.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s.ř.s., jelikož byla žaloba odmítnuta, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 29. června 2012

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová